

fra, at den vilde blive. Men alligevel er der faktisk 3 pCt. af Arbejdsgiverne, som endnu ikke have forsikret deres Arbejdere, og for saa vidt deres økonomiske Stilling ikke er betryggende, ville de hos dem arbejdende Arbejdere være uheldig stillede, naar de komme til Skade. Jeg kan være enig med det ærede 6te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) om, at der ved Siden af Bestemmelsen om Afgivelsen af Risikoen til et anerkendt Forsikringssselskab kunde være en Bestemmelse, som sagde, hvad der skulde ske, hvis Arbejdsgiveren ikke opfylder denne Bestemmelse. Man burde finde en Maade, hvorpaa Arbejderen kunde faa sin Erstatning udbetalt, naar Arbejdsgiveren havde forsømt denne Pligt. Men dette Spørgsmaal vil maaske senere burde tages under nærmere Overvejelse. Jeg kunde ogsaa ønske at henstille til den ærede Minister, at det, naar Revisionen af Loven af 7. Januar 1898 skal forberedes, bliver taget under Overvejelse, om man ikke under denne Lov kunde inddrage alle de Arbejdere, der beskæftiges ved den mindre Industri og det lille Haandværk. Alle disse Arbejdere staa jo for Tiden udenfor og have ikke Krav paa nogen Erstatning i Ulykkestilfælde. Det vilde være særdeles ønskeligt, om denne store Skare Arbejdere kunde komme ind under Forsikringsloven i Lighed med de andre Arbejdere.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

la Cour: Det er jo meget naturligt, at Landarbejderne ogsaa skulle være ulykkesforsikrede, naar saa mange andre Arbejdere ere inde under denne Forsikring. Jeg skal ikke udtale mig ret vidtløftigt om Lovforslaget, men kun berøre et Par Punkter, hvor der kunde tiltrænges nogen Rettelse.

Den højtærede Minister omtalte, at han først havde været bestemt paa at foreslaa, at Indtræden af Forsikringspligten skulde regnes efter den Indtægt, Arbejdsgiveren havde, men at han var gaaet derfra og over til at fastsætte som Grænse en Ejendomsskyld af 12,000 Kr., hvilket senere i det andet Ting er blevet nedsat til 6,000 Kr. Ejendomsskylden afgiver imidlertid ikke nogen absolut Sikkerhed ved Bedømmelsen af en Landbrugsvirksomheds Størrelse. Er Jorden daarlig og Bygningerne slette, bliver Ejendomsskylden selvfølgelig lav, og dog kan man komme til at trænge til megen fremmed Hjælp. Har jeg derimod god Jord og

gode Bygninger, vil jeg som oftest kunne udføre Arbejdet selv. Dernæst kan Kulturen bringe Ejendomsskylden snart op, snart ned, uden at dette virkelig kommer til at træde frem, før der efter den 10-aarige Periodes Udløb foretages ny Ansættelse til Ejendomsskyld. Lad os tænke os en Mand, der har en Ejendom til under 6,000 Kr.s Ejendomsskyld og altsaa er fri for Forpligtelsen til at holde sine Arbejdere forsikrede. Ved god Kultur er Værdien i Løbet af et Par Aar bragt 5—6,000 Kr. op. Men Ejeren vedbliver dog at have samme Forret maaske gennem de 8 sidste Aar af Perioden, indtil der foretages en ny Ansættelse, hvorimod den Mand, der muligvis har forsømt sin Bedrift og faar sin Ejendomsskyld bragt ned, dog maaske gennem en lang Aarrække kommer til at svare en Præmie for de Arbejdere, der beskæftiges i hans Virksomhed. Dernæst er der Konjunkturerne. De svinge, som vi se, ikke saa ganske ubetydeligt. De kunne naturligvis i Løbet af den 10aarige Periode svinge meget betydeligt.

Nu bestemmer Lovforslaget, at de, hvis Ejendomsskyld er under 6,000 Kr., frivillig kunne forsikre deres Arbejdere, og at Staten da udreder Halvdelen af Forsikringsomkostningerne. Det er selvfølgelig en stor Fordel for de Folk med mindre Ejendomsskyld. Men af hvilken Grund vil man ikke overføre denne Bestemmelse paa Landbruget i dets Helhed? Jeg kunde forstaa, om vi sagde: alle Arbejdere i Landbruget skulle være forsikrede, enten de arbejde paa store eller smaa Ejendomme, og Staten udreder Halvdelen af, hvad Forsikringen koster. Jeg ved ikke, af hvad Grund større Ejendomsbesiddere, der have flere Arbejdere under sig, skulle udrede hele Udgiften ved Forsikringen. Jeg mener, at det lige saa godt maa være Statens Pligt her at udrede sin Del.

Det ærede kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) omtalte Vanskeligheden ved at tillægge en Arbejder, der kommer ud fra et Mejeri og falder udenfor og kommer til Skade, en Erstatning. Det er langtfra altid, at man kan paavise, at de Skader, Arbejderne paadrage sig, virkelig skyldes Uagtsomhed, og det er jo kun, saafremt Skaden skyldes Uagtsomhed, at Arbejdsgiveren bliver fri for at yde Erstatning. Men jeg er temmelig sikker paa, at en Mængde af de Skader, Arbejdere paadrage sig, paadrages ved, at vedkommende ikke har passet nøje paa. Det vil ofte være umuligt for os at paastaa overfor Arbej-